

[L. Rasmussen.]

blev fastslaaet i 1922, er umuligt, hvis man overhovedet skal udrette noget.

Saa dan forholder det sig altsaa, hvis man prøver paa at udmale sig Faren i Store Bælt. Men hvad skulde vi i øvrigt udrette, selv om vi havde det Materiel, som blev forudsat i 1922? Vi har i Dag et Materiel, hvis Anskaffelsessum er ca. 80 Mill. Kr. alt i alt — Orlogsskibe, Torpedobaade, Undervandsbaade til 80 Mill. Kr. Det sidste store Krigsskib, England byggede, kostede over 200 Mill. Kr.! Er der da virkelig nogen saa fantastisk, at de tror, at Danmark under et Kapløb mellem Kampflaader fra Øst og fra Vest havde noget at gøre i Store Bælt udover Bevogtningsopgaven, udover at konstatere Neutraliteten, ikke at forsvare den?

Jeg kan ikke forstaa, man kan læse Krigshistorien og dog fastholde, at vi har andet at gøre. Nej, det, man har brugt imod os: Faren i Store Bælt, det vender sig som Angrebsvaaben mod dem, der i Dag prøver at optræde som Forsvarsvenner, thi de har i Handling vist, at de ikke kan mene det.

Saa har man sagt: Vi kan dog udrette noget med det, vi har. Ja, desværre! Desværre kan vi udrette noget med de Rester, vi har. Men nu skal man dog ikke overdrive det. I 1914 spærrede vi Store Bælt med Miner, hvad man var tilbøjelig til at tillægge en umaadelig Betydning. Jeg vil gerne oplæse, hvad Tyskland mente om denne Spærring i 1914. Da Krigen blev sluttet, blev der udgivet et Værk i Tyskland, „Krigen til Søs“, hvori den tyske Storadmiral von Tirpitz skrev:

„De svage danske Bæltspærringer vilde uden store Vanskeligheder være blevet rendt over Ende, saafremt Engländerne vilde trænge ind i Østersøen.“ Han tilføjer:

„For en energisk Modstand frembød disse Miner ikke store Vanskeligheder for et Gennembrud mod Kielerbugt. Bevæbnet Modstand fra de danske Skibes Side var ikke at vente og havde for øvrigt heller ikke frembudt nogen Hindring.“

Man ventede ikke, at de skulde gøre Modstand; men selv om de havde gjort det, var de ingen Hindring med de Kampmidler, man har nu!

I de Betragtninger, der er anstillet over Store Bælt — Venstres Ordfører i Dag var inde paa det —, de sydlige Vande, Havet omkring Smaalandene, ved Lange-

land, siges det, at der har Danmark sin Interesse, det er neutrale Farvande. Ja vel, jeg gaar ogsaa ud fra, at vi med den Ordning, vi foreslog, maatte placere Bevogtningsfartøjer dernede for at kunne konstatere et eventuelt Neutralitetsbrud. Jeg kan ikke tænke mig, at nogen kan mene, at vi overfor disse overmægtige Flaader, overfor den, der kom først, skulde forsøge paa det sindssyge at forsvare vor Neutralitet.

Tyskland siger, det var ikke at vente, at vi vilde forsvare os, hvis Minespærringerne blev angrebet. Hvorfor? Fordi de vidste, at ved det første Skud fra dansk Side med den første Torpedo, som prøvede paa at sænke det mindste af de fjendtlige Skibe, var Danmark i Krig. Vi har endnu ikke set et Land forsvare sin Neutralitet uden at blive inddraget i Krigen. Er det da det, de Herrer ønsker? Har De ogsaa den samme Tro, at de skal lave noget, som kan hvirvle os med ind i Krigen mod vor Villie? Thi andet kan ikke udrettes. Vi kan dernede konstatere vor Neutralitet, ikke forsvare den.

Et andet Spørgsmaal, der rejser sig, er dette: Er vi sikre paa, hvis Øst- og Vestmagterne skulde tørne sammen, at det da ikke kan gaa som i 1807? Jeg vil bede ærede Medlemmer gennemlæse Beretningerne om de Forhandlinger, der fandt Sted, før Engländerne erobrede vor Flaade i 1807. Der var da ogsaa Krig mellem Øst- og Vestmagterne, paa Napoleonkrigenes Tid, Danmark var neutralt. Man ængstedes for, at Danmark vilde forsvare sin Neutralitet, Danmark havde nemlig da en Flaade, der betød langt mere militært mod Udlandet end den, vi har i Dag.

England kom Gang paa Gang og tilbød os Alliance og sagde: Vil I ikke det, laaner vi jeres Flaade; lad os faa Lov til at lægge den over i en engelsk Havn; naar Krigen er sluttet, skal I faa den igen, for under Krigen tør vi ikke lade jer beholde den; vi risikerer, at Modstanderen tvinger jer til at bruge den eller selv bruger den imod os, vi tør ikke lade jer beholde den.

Jeg gad vide, om man, hvis det skulde hælde, den Ulykke, vil jeg kalde det, at Øst- og Vestmagterne fik Store Bælt som Interesseomraade og vilde prøve paa at gøre sig til Herre i de interessante Farvande, hvor man vilde have en udmærket Operationsbasis, i Smaalandshavet og deromkring, ikke vilde sige som Tyskland i 1914: Bevæbnet Modstand er ikke at vente.

At give Ordre til at bruge bevæbnet